

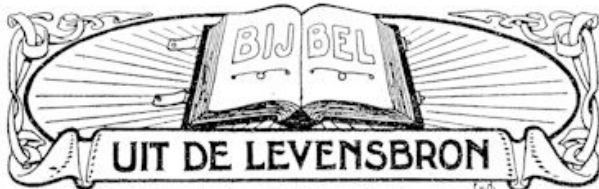
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN, EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.G.ZN. ENZ. REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH J.B.ZN. TE BAARN Verschijnt den 2den Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

DE GEWELDENAAR.

En Lamech zeide tot zijne vrouwen:
Ada en Zilla! hoort mijne stem; gij
vrouwen Lamechs! neemt ter oore
mijne rede.

Het lied van Lamech is het lied van het zwaard. Lamech is een geweldenaar. In hem wordt de geest van Kaïn openbaar.

Lamech zal zichzelf wel beschermen. Zijn zoon, Tubal Kaïn, heeft de smeedkunst uitgevonden en Lamech heeft een zwaard in de handen genomen. Nu is hij gereed voor iederen vijand, die komen mocht. Nu is hij machtig genoeg, om zich te wreken, als hem kwaad gedaan wordt. Lamech voelt zich machtig, machtiger nog dan Kaïn. Kaïn zal zeventvoudig gewroken worden, maar Lamech zeventig maal zeven maal.

Met God rekent Lamech niet. Met God heeft hij afgedaan! 's Heeren wet neemt hij niet in acht. Hij heeft een eigen wet, waaraan hij gehoorzaamt en dat is de wet van het „oog om oog en tand om tand”

Lamech heeft zich twee vrouwen genomen, Ada en Zilla. Wat deert het hem, of hij het Goddelijk gebod met voeten treedt? Het komt hem nu eenmaal zoo uit. De lust van zijn booze hart drijft hem. Waarom zou hij het dan niet doen? En wie zou hem tegenhouden?

Straks, als zijn zonen groot worden, als Tubal-

Kaïn het zwaard heeft uitgevonden, zingt Lamech zijn lied. Een lied van haat en wraak. En in dat zingen laat hij zich niet storen. Ook nu denkt hij niet aan het Goddelijk gebod. Ook nu zal hij doen, wat hem behaagt.

* * *

Zoo is het met Lamech.

En hoe is het nu met Ada en Zilla?

Van deze vrouwen staat ons maar zoo weinig opgeteekend en wij weten niet, hoe hun leven is geweest. Maar wel weten wij, dat zij, die er in toestemde, de echtgenoot van Lamech, die reeds gehuwd was, te worden, getoond heeft, dat ook zij God niet wilde gehoorzamen. En evenzeer weten wij, dat het huwelijksleven van deze beide vrouwen niet gelukkig is geweest.

„Ada en Zilla! hoort mijne stem; gij vrouwen Lamechs! neemt ter oore mijne rede.”

Alle teederheid, alle eerbied voor de vrouw, alle liefde voor de echtgenoot wordt in dit lied gemist. Het is het brute geweld, dat hier voor den dag komt, het brute geweld, dat ook over de vrouw zal gaan, als ze 't mocht wagen, zich tegen haar heer en meester te verzetten.

Hoort goed toe, Ada en Zilla! Merkt er wel op, vrouwen van Lamech! Want dit lied geldt u ook. En gij kunt er uit leeren, hoe Lamech u zal behandelen, als gij niet doet naar zijn believen.

Waarom ook zou Lamech voor zijn vrouwen een uitzondering maken? Omdat hij hen liefhad? Maar dat is dan wel een wonderlijke liefde geweest, een liefde, waardoor beide vrouwen zich beleedigd moesten voelen. Wie ook de eerste vrouw van Lamech geweest is, Lamech heeft haar geëerd noch geacht, want, was dit wel het geval geweest, hij

zou geen tweede vrouw naast haar gesteld hebben. En de tweede vrouw zou hij evenmin in zijn tent hebben gebracht, als hij haar waarlijk had liefgehad. Beide vrouwen heeft hij door zijn dubbel huwelijk beleedigd.

Ja, zeker, er zijn later andere mannen geweest, die óók meerdere vrouwen hebben genomen. En we weten van een Jakob, die Rachel toch liefhad, ook al liet Lea hem onverschillig.

Maar vergeten we niet, dat eerst langzamerhand deze zonde zóó is ingekankerd, dat het geweten niet meer sprak en dat de vrouwen er geen beleediging in zagen, de liefde van hun heer en meester met een andere te deelen.

Ada en Zilla stonden nog niet zoover van de schepping af. Zij wisten, dat ze tegen den wil des Heeren ingingen. En zij moeten nog gevoeld hebben, dat de liefde van Lamech voor hen een beleediging was.

Wij weten niet waarom zij er in hebben toegestemd zijn vrouw te worden, maar wij weten wel, dat de overtreding van 's Heeren gebod hen geen zegen gebracht heeft.

Want Lamech is de geweldenaar. Hij is zichzelf het naast. Hij is heer en meester. Alles moet zich naar hem voegen. Hij duldt niemand naast zich. Hij steunt op zijn zwaard. En ook Ada en Zilla hebben te gehoorzamen, als de meester beveelt. En wie zou hem in zijn bruuw geweld tegenhouden? Hij is vrij, om te doen wat hij wil. Vrij waant hij zich van God. Vrij van elke wet. Vrij, om elke gewelddaad te volbrengen.

Arme Ada en Zilla. Daar staan ze voor een mislukt huwelijksleven. En, vergeet niet, ze zijn vrouw geweest. Ook zij hadden behoefte aan teerheid en liefde. Ook zij hebben verlangd naar een eereplaats in het huis van hun man.

Maar ruw klinkt het hun toe: „Ada en Zilla! hoort mijne stem; gij vrouwen Lamechs! neemt ter oore mijne rede”. En sidderend luisteren ze naar het lied van het zwaard.

* * *

Zóó gaat het, als de „vrije” mensch ingaat tegen het gebod Gods. Ach, dan is hij niet vrij. Zijn vrijheid waarop hij zoo prat gaat, is gebondenheid. Hij is een slaaf van de zonde. Een slaaf van zijn booze lusten. Een slaaf van den booze en.... de booze is een harde meester.

Zie, hoe het ook gaat met de vrouw, die niet rekt met God en Zijn Woord. Zij daalt 't zij ze het wil of niet af van de plaats der eere, die God haar gaf in te nemen.

Zie het aan Ada en Zilla, die luisteren moeten naar het lied van het zwaard. Zie het ook in onzen

tijd. De vrouw wilde vrij zijn. Ze wilde met den man gelijke rechten hebben. Ze heeft daarvoor gestreden, jaren lang. Is ze er gelukkiger door geworden? Kwam het huwelijksleven daardoor het ideaal meer nabij? Werd het beter met de opvoeding van de kinderen? En is de vrouw gerezen in de achting van den man?

Maar er is meer.

De man heeft, op het voetspoor van Lamech, zich zelf maar al te vaak beschouwd als de heer en meester. Zijn wil was wet. De vrouw had te gehoorzamen en te buigen. En hij was de geweldenaar, die bevelen kon. Zie, zoo vaak een man in zijn huis is opgetreden als despoot, is het lied van Lamech weer gehoord geworden. En dan is er weer een huwelijksleven verwoest. Dan heeft weer een vrouw tranen geschreid, zij het dan ook in stilte, omdat haar heer en meester geen tranen wilde zien.

Het had zooveel anders kunnen zijn in Lamechs tent. En het kon ook in onze dagen zooveel anders wezen. Als maar de Goddelijke bedoeling van het huwelijk werd verstaan.

Adam leefde in het Paradijs en de dieren kwamen tot hem, twee bij twee. Maar hijzelf vond geen hulpe die als tegenover hem was.

Toen gaf God hem in Zijn goedheid een vrouw. Als Adam ontwaakt, staat Eva daar. En het Goddelijk bevel klinkt: Daarom zal de man zijn vader en moeder verlaten, en zijne vrouw aankleven, en ze zullen tot één vleesch zijn.

Dat is het huwelijk, zooals God het heeft bedoeld.

De vrouw was mens ch, zoo goed als de man. Een redelijk en zedelijk wezen. En daarom is de vrouw, de hulpe als tegenover den man, geen blind werktuig, dat te gehoorzamen heeft aan de hand van den meester. De vrouw is zijn hulpe. Zij is, als redelijk wezen, hem tot hulpe met haar verstand en zij is, als zedelijk wezen, hem tot hulpe in de onderhouding van Gods wet.

De man verlaat vader en moeder voor haar. En hij vormt met zijn vrouw een nieuwe eenheid, die straks belichaamd wordt in het kind. Kan er dan tweedracht in het ééne lichaam heerschen? Kan de hand zich verzetten tegen den voet? En is het niet zoo, dat hoofd en hart in volkomen harmonie moeten werken?

God heeft het huwelijk heerlijk gemaakt. En wee de Lamechs, wee ook de Ada's en Zilla's, die 't beter willen weten. Die de huwelijksband verscheuren. Die het, te laat, ontdekken, dat zij, juist waar ze vrij wilden zijn, gebonden werden met banden van zonde en ellende.

't Lied van het zwaard mag in het huwelijk niet gehoord worden. Maar daarom is het noodig, dat

elke huwelijksluiting in overeenstemming zij met het Goddelijk doel. Daarom is het noodig, dat elke huwelijksluiting een zaak worde van ernst en van gebed. En daarom is het zoo goed, dat we ons door Lamechs lied laten waarschuwen.

„Ada en Zilla! hoort mijne stem; gij vrouwen Lamechs! neemt ter oore mijne rede”.

Sidderend luisteren ze naar het lied van het zwaard en, al willen ze 't misschien niet erkennen, ze voelen het toch aan hun kloppend geweten, dat de overtreding van het Goddelijk gebod, waarvan zij vrij wilden zijn, hen bracht in de macht van den geweldenaar, die ook in zijn huwelijk steunt op de kracht van het zwaard. K.

JONGEMEISJESJURK.

Gauw komt de tijd, dat het te warm is voor een mantel en te koud voor zomergoed. In deze periode is het prettig een nette warme jurk te hebben. Zoo een zien de lezeressen van „Meisjesleven” hier. Ziet deze jurk er niet aardig uit? Vraag maar eens aan moeder of zij niet nog een lapje over heeft. Veel hoeft het niet te kosten, want het is een heel voordeelig japonnetje. Als het goed 140 c.M. breed is, is er slechts 2 M. noodig. Is het goed 70 c.M. breed, dan is 4 M. noodig.

Als grondstof voor de japon is aardig fijn donkerblauw kamgaren, met kraag en manchetten van terracotta-kleurige crêpe de chine, afgezet met een zwart haakseltje of gekleurde zijde. Verder komen natuurlijk alle andere kleuren in aanmerking. In flanel is tegenwoordig ook ruime keuze voor dergelijke jurken. Om het japonnetje te maken wordt eerst de rok geknipt. Deze bestaat uit 2 banen: de smalle voorbaan, en de breede achterbaan, die met patten op de voorbaan komt. Links op zijde is de sluiting. De achterbaan wordt ingevouwen en dan op de voorbaan gestikt.

Als garnering komen er op de rok 6 zijden knopen met tresjes als knoopsgat, bovendien wordt de onderkant versierd met parelstiksel. Dit geschiedt op de volgende wijze. Op de spoel wordt dikke knoopsgatenzijde gewonden. Boven op de machine blijft het gewone garen. De stiksteek wordt groot genomen. Het te naaien goed wordt nu met den goeden kant naar beneden gelegd en dan doorge-

stikt. De rok wordt daarna aan den bovenkant ingeslagen, ingerimpeld en op een band gestikt.

Voor de blouse is slechts 1 M. goed noodig. Het is een kimonomodel, dat in het geheel geen sluiting heeft. Wanneer de blouse geknipt is, wordt er aan den onderkant op 10 c.M. van en evenwijdig aan den onderrand der blouse 'n inknip gegeven zoowel voor als achter, tot zoowat 10 c.M. van het midden. Het goed wordt nu ruim onder den band gestikt, die door het inknippen gevormd is. Op de goede taille-wijde worden nu de banden aan elkaar bevestigd

Op deze naad komen 3 knoopjes ook weer met tresjes. De zij- en mouwnaden worden nu aan elkaar genaaid. De hals en de onderkant van de blouse worden met boorlint afgewerkt. Sluiting is bij deze blouse niet noodig, omdat de hals wijd genoeg is, om de blouse aan te trekken.

Nu worden van de afstekende kleur de kraag, manchetten en het frontstukje geknipt. Alle deelen worden geheel afgewerkt, d.w.z. de kraag wordt aan den halskant met boorlint afgemaakt en aan den buitenkant omgehaakt of gefestonneerd. Ook de manchetjes worden aan den onderkant met boorlint afgemaakt en verder als de kraag afgewerkt. Nu